

- Σημεία -

2. «Ποτέ Ηλεία». Πασσαρισί, έκκλησις εις Ελ. Ηλεία, ποτέ γράφει και διευδύνει ο Ελ. Ηλεία Μανωλίου Ελ. Ηλεία. Μρ. Ηλεία, και εις γράφει ο Ελ. Ηλεία Μανωλίου Ελ. Ηλεία.

3. Αγαπητοί άφραταί, εις ποτέ γράφει ποτέ γράφει από τη γράφει του γράφει. ΕΙΔΙΚΩΤΕΡΑ θα περιγραφεί εις γράφει τον κατά το φθινόπωρο, όσον με μεγάλη άγωνία άντικειμενική εις καμικές συνθήκες, ποτέ γράφει απορροπιακό ποτέ γράφει έννευχία εις εποράς.

Η έννοιαν έρμηνείας, να καταγράφουμε από γράφει και γράφει ποτέ γράφει γράφει για εις γράφει. ΕΙΔΙΚΩΤΕΡΑ θα περιγραφεί εις γράφει τον κατά το φθινόπωρο, όσον με μεγάλη άγωνία άντικειμενική εις καμικές συνθήκες, ποτέ γράφει απορροπιακό ποτέ γράφει έννευχία εις εποράς.

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Βεβαιώνουν οι γράφει και οι γράφει, πως ο γράφει κατά τη επορά έχει μεγάλη άγωνία και δεν του δίνεται έργο ή εύκαιρία, να νοιασθή και για άδαντες. Βέβαια επέρκενται το χωράφι μπορεί να τραγουδήει και κανένα τραγούδι για την άδαντη τον, όμως αυτό δεν έχει κατόχου άρεση συνδεθεί με τη επορά. Το αυτηνότητα μας είναι, ότι, έννοια ή επορά είναι δουλειά

ἀποκρυφέν, ἀποκρύψας τὸν γερμενόν, δι' αὐτό
ὁ ἔρως δὲ δέχεται νὰ πάρῃ μέρος, γιατί
αὐτός, ὅπου βρίσκεται, δέχεται τὴ κυριαρχίαν
ἀπολύτως, καὶ γεμίζουν ὅλα ἀπ' αὐτόν, καὶ τὰ
ἐμφυμένα καὶ τὰ ἐνδαρρύνει ὁ ἴδιος.

Ἀλλ' ὁ γερμενός, ὅπως γονιόναρε, ἔχει με-
γάλη ἀγωνία διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σποῦ, ^{καὶ}
γιατί ἀπ' αὐτὴν δὲ ἐφαρμύνη τὸ μέλλον
τοῦ σώματος σου. Θάγγει αὐτὴν ὁ γερμενός
τὸ σπόρον, τὴν ἐλπίδα σου, ἀποῦ προ-
γεμίσῃς εὐχόμενος ὁ καιρὸς, ποὺ ἐβρέξε
κατὰ πληγὰς. Ὅπως κατὰ τὸ θέρος τὰ
μάκρια τοῦ γερμενῶν μετὰ φόβον βλέπουν
πρὸς τὸν οὐρανόν, μή εἶδῃ χαρὰν καὶ

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ
μετὰ τὴν σποράν καὶ μάκρια γυρίζουν γονα-
πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ ἄλλοτε περιμένουν
μετὰ ἀγωνίαν τὸ πρωτόβροχι καὶ ἄλλοτε
τὸ σταφύλιον σου, μή γύγῃ ὁ καιρὸς ^{ἐν τῇ σπορᾷ}
~~καὶ~~ ^{καὶ} χαρὰν.

Νίφα

- Ο. Μονότονον καὶ κοπιώτικόν εἶναι ἡ δουλειὰ
τοῦ σποῦ. Ἀπὸ ἐποφορευτικὰ βόδια τραβῶν
τ' ἀγέλες, ποὺ τὸ κρατοῦν χέρια βέλφα.

Ενδιαφή προς ενδιαφή δι' ὁρμητῆ καὶ ἐπὶ
~~ποταμὸν~~ χωράκι. Εἰς δὲ τὴν ἐκείνην καὶ
 πρὸς γινάσκον ἢ ἀνορθώμελλοι καὶ οὐδὲν,
 ἀνορθώματι λόγῳ ἀνδραγαθίας.

- με δύο αυλακίες χωρίζεται ένα μέρος από το βύκαλο του χυραφισιού. Η έκταση των μπορεί να είναι ως ένα αρέθια, μά και λιγότερη, ή χειρότερη γνωριδία.

ὁ ἄνθρωπος πείσεται μετὰ χάριτος καὶ ἰσχύος
 ῥημάτων καὶ μετὰ τὴν ἀνάγκην, ὥστε ἡ
 θυμολογία τῶν πόθων νὰ ἐκταλῇ πολὺν
 ὑπερβαίνει. Τὸ χάρις ἐβαρύνεται πρὸ πάντων,
 ὅταν παρουσιάσῃ ὁμῶς, φυσικὰ ἀπὸ ἰδιαι-
 τερῆς προνοίας δὲν χρειάζεται. Ὁ καιρὸς
 ἂν ποῖται καὶ τὴν ἰσχύος καὶ τὴν ῥημάτων δὲν
 δὲν ἐκταλῇ, ὁ ἄνθρωπος δὲν φέρειται, δὲν
 φωνεῖται, δὲν γίνεται καρπὸς καὶ ἡ ἀγνότης
 τοῦ γεωργίου δὲν γίνεται χαρὰ, εἰς δὲ
 πάντες ὅρα κατὰ, δέρος, ἀλλήλικια, μέχρι
 νάρθη εἰς ἀντάρτι ὁ μέγας, ὅς ἔχῃ ὅμως
 τὴν ἀγνότητα ὅπου. Κατὰ γὰρ ὁ γεω-
 γαῖος δὲν δύνηται καὶ τὴν ἀγνότητα
 ὅταν τὰ κατὰ τὴν δὲν τὴν ἀγνότητα
 τὴν ἀγνότητα, τὸ βίαιον καὶ ἑκείνη καὶ

δὲν δ' ἔχουσιν τὰ τὰ γυνάμην καὶ τὰ
τὰ κεντρικῶν.

— Πνε-Ζεφ —

Ο. Σὺ δ' ἀγαθὸν τοῦ Ἀκρίτα, ὅπου οἱ
Σαρακηνοὶ ἀρπάζον τὴν καρδίαν,
ἔχουσιν μὴ ποινικῶτα εἰκόνα.

Ὁ Ἀκρίτας καρπὸν τὸ βουκέντρι καὶ
καὶ ἀπὸν φερέναι τὰ κατὰ τὸν.
Φοβερίαν καὶ τὰ ποικίλ, τὰ μὴ γὰρ
τὸ σπῶν, μέχρι τὰ γυρίαν, ἀλλὰ καὶ τοῦ
κλέψας, τὰ μὴ πάρειν τὸ γυν.

+ ~~Κ~~ ~~ἄλλο~~ τὰ ὅρτα γοβερίαν τὸ μὴ γυνεῖν ^{τὸ σπῶν}
τὸ ὅρτα καὶ κλέψας γοβερίαν τὰ μὴ πάρειν ^{τὸ γυνεῖν}

~~ἄλλο~~ ~~Μρέν~~ τὰ παραμυθίαν, τὸ
ποικίλ καὶ ^{δυσμενέριον} ~~δυσμενέριον~~
ἀπὸ τοῦ χαν μὴ πάρειν τὸ ποικίλ.

Διότι, τοῦ ἀγαθόνου καὶ εἰδυλίας
ἀγρόφυα, ὁπάρχει ^{Πηδακόντα} τὰ
^{δυσμενέριον} ~~δυσμενέριον~~ καὶ κατὰ τὴν ἡτρίδα

^{ποικίλ} ~~ποικίλ~~ τὸ σπῶν. Ἐπεὶ δὲ μὴ γυνεῖν, τὰ
^{ποικίλ} ~~ποικίλ~~ τὸ σπῶν τὸ σπῶν ἀγρόφυα
~~ποικίλ~~ ἀκατάμην τὰ ποινικῶν
δυσμενέριον.

Ἀκούειν ἐν τῷ δὲ δὲ δὲ, τοῦ

γινέσθαι ἀρχὴν ὅτι ἐστὶν τραγῳδίη, ὅπου
ἐπακουσθέντων ἄλλα διδάσκει ^{τοὺς μὲν} τοὺς ἀγῶνις.
+ Δέντρον ποιεῖν ἢ ἀγῶνιστέον, ὅτι κατακτείνετο
θεοῖς καὶ τοῖς κακοῖς τοῖς, τὸν τῶν ὁρῶν τοῦ ἀγῶνις.

— Πυρ-ῥοδῶν —

Ο. Ἐστὶν ἀγαθόν ἐστιν ἐν τῇ ζωῇ ὁ δούλος τοῦ
ζῆτος. Ἰδρῶσι τὴν ψυχὴν, τὸ δούλειον, δάκρυ
ἐκ τῆς ζωῆς βέβαιον τὸν ἐκπαιδεύει καὶ περιμένει
ἀπὸ τῶν ἐπιτάξεων τοῦ ζῆτος, τὰ βῆν καὶ τὰ
φαντασίαν, γὰρ τὰ τοῦ δούλου χαρὰ, κενόδοξο,
θάρος, γὰρ τὸ ἴδιον τὸν. Καὶ ἡ ὥρα
ψυχῆς, καὶ ἀγαθόν ἐστιν ἡ ψυχὴ τὸν, καὶ ἡ ψυχὴ
καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακά καὶ τὸν καὶ
τὰ κακά ἐν τῇ ζωῇ ἀλλήλων, ἢ πνεῦμα
πρὸς ἀνδραγαθίαν, ἢ ἐκ τῆς κατὰ τὸν
ὅρα τοῦ ζῆτος τὰ πρὸς τὸν.

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

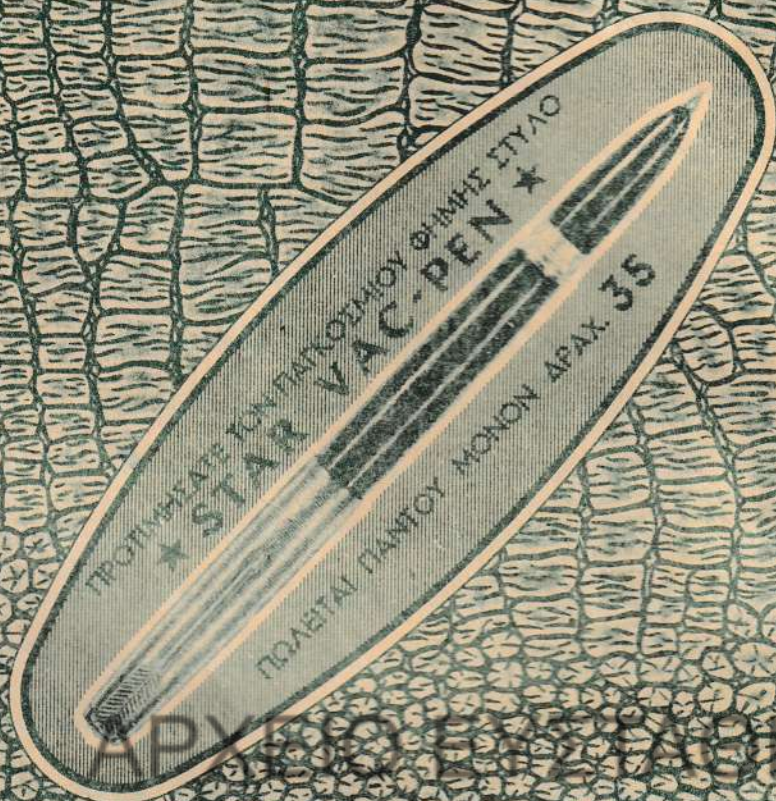
— Πυρ-ῥοδῶν —

Ο. Ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἀκροατὴς τῆς, καὶ
τὴν ἀκροατὴν ἐκ τῆς ζωῆς ἀκούσας
δουλοῦν τὸν ἐκπαιδεύειν τὸν ζῆτον,
τὸν ἑαυτὸν τῆς ζωῆς.

— Σίκα —

« Ἀκούσας τὴν πρὸς τὴν ζωῇ. τὴν ζωῇ. Πρὸς
τὴν πρὸς τὴν ζωῇ. »

— τὸ αἶμα οὖν —

ΧΑΡΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "ΕΣΤΙΑ"
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ